

Не плачи, сестро, раздумваше ѝ Райко; ты като плачешь мень ми еще дожа-
лва, а подобрь е ный сега да мыслимь,
какъ да излѣземь на правыйгь пѣтъ. Но и
ако бы да не сполучимь нощесь пещерж-
тѣ си, сутра ще осьмнемь въ ней.

Ахъ, милчѣкъ братко, думаше Анге-
лина, жалъ ми е за мамъ; ты сега пла-
че меутѣшно за насъ!

Райко улови Ангелинѣ за рѣкъ и трѣ-
гнѣхъ двамата по-бържѣ, безъ да поду-
мать нищичко. Не ся минъ много, и по-
знахъ, че съ нагазили горжѣ. Въ горж-
тѣ бѣше еще погжста тѣма, да боднатѣ
нѣкого въ очы не бѣше видятѣ; за туй и
тѣ като вѣрвѣхъ, браняхъ си очытѣ съ
еднѣ рѣкъ да гы неодержѣтѣ шубрѣжѣкътѣ,
защото тамъ нѣмаше нето ижтекъ нето
дырѣ. Горката Ангелина постѣпваше съ
найголѣмъ страхъ, и колкото можаше сти-
скаше ся у брата си. А найного ся стрѣ-
скаше когато вѣгърѣтѣ залюбѣяше листо-
ветѣ на дѣрвѣята да зашумолятѣ, или кога
захужкаше хухлѣвицата. Кажѣ че отъ
страхъ бѣше приирѣла.